

Chương 16

Núi tiên Côn Luân, chính là nơi muôn vàn linh thú và độc vật tập hợp. Lâu lắm rồi Tây Vương Mẫu không còn lui tới chốn này. Rất nhiều thổ lâu hình dáng như dê núi cực lớn, và hàng chục loài tiên thú mạnh yếu đều tử thủ ở đây. Đa phần bọn chúng đều tụ tập ở sườn núi hoặc thấp hơn. Càng lên cao, thời tiết càng giá rét. Xung quanh chỉ có băng tuyết ngàn năm, ngoại trừ gió tuyết không ngừng gào thét thì không còn bất cứ thứ gì khác.

Nhưng mấy ai biết được, ẩn dưới màn tuyết trắng xóa là hàng loạt thần thú hung mãnh từ thời thượng cổ. Anh Chiêu cai quản thổ lâu, Giao Nhân sở trường mai phục đột kích, sơn thần Lục Ngô... Bọn họ lặng lẽ ẩn náu đầu đó, không dễ dàng để bất cứ ai đặt chân lên vùng đất này.

*Thổ lâu: một loài dê núi ăn thịt người trong truyền thuyết, được ghi chép trong tập hai Tây Sơn Kinh, thuộc bộ Sơn Hải Kinh – Thiên Hạ Kỳ Thư – bộ cổ tịch thời Tiên Tần của Trung Quốc.

Kiếp trước Mạnh Bà là Giáng sương thần nữ Thanh Nữ, muốn lên núi Côn Luân không có gì khó. Nhưng bây giờ nàng chỉ là Mạnh Bà, một tiểu thần bé nhỏ dưới âm ti, pháp lực không cao, trên người còn nhuốm mùi địa ngục Hoàng Tuyền. Tuy là thần thú, nhưng bọn chúng chưa có linh tính. Mặc kệ người tới đây kiếp trước là ai, chúng chỉ tin những gì mình cảm giác được.

Mạnh Bà đến Côn Luân đã năm ngày, vẫn còn cách đỉnh núi rất xa trong khi nàng đã vô cùng mệt mỏi, vết thương chằng chịt khắp người. Ngược mắt nhìn, thế giới chỉ một màu băng tuyết. Nếu muốn đặt chân đến vùng đất bên kia, chỉ có con đường duy nhất là xông qua bầy thổ lâu đông đúc.

Thổ lâu trông như sơn dương đực khổng lồ, bờm dài, rừ trên trán che đi cặp mắt to như chuông đồng. Điểm lợi hại nhất của bọn chúng chính là bốn chiếc sừng cực lớn trên đầu, sắc nhọn và cứng như đá. Tệ hơn, động tác của chúng rất mau lẹ, tính tình lại hung hỏ như trâu.

Bị tấn công đột ngột, Mạnh Bà chật vật né tránh. Chưa kịp đứng vững, hơn mười con thổ lâu đã tụ tập thành đàn, bao vây xung quanh nàng. Chân hung hăng cào cào trên đất chuẩn bị lao tới. Có lẽ vì Mạnh Bà ở Hoàng Tuyền đã lâu, trên người toàn hương vị của vong hồn, kích thích khứu giác linh mãnh của chúng.

Bầy thổ lâu dùng tốc độ như tên bắn lao về phía Mạnh Bà. Thân hình to lớn cũng không làm chúng chậm lại, chân dẫm lên mặt băng rầm rập như tiếng sấm. Mạnh Bà lập tức dùng kiếm xúc tuyết, vẩy vào đàn thổ lâu. Chỉ che mắt chúng được một tích tắc nhưng cũng đủ làm động tác chúng chậm lại. Nàng mới nhân cơ hội phi thân ra sau một tảng đá lớn cách đó không xa.

Mạnh Bà không dám sử dụng nhiều tiên pháp. Nàng chỉ sợ Hồng Liên còn chưa tìm thấy, mình đã không còn đủ sức leo lên. Huông chi không biết phía trước còn bao nhiêu hiểm nguy, nhất định không thể bị giam chân ở chỗ này.

Cả đàn thổ lâu không kịp dừng lại, ùn vào một chỗ. Hàng trăm cái sừng cứng như đá va chạm vào nhau tạo ra tiếng vang rất lớn. Không ít thổ lâu bị thương khiến những con còn trụ vững càng thêm giận dữ. Chúng nó gầm lên mấy tiếng thật lớn, nhanh chóng xoay người tấn công về phía tảng đá nơi Mạnh Bà đang đứng. Tốc độ càng nhanh hơn, sức càng mạnh hơn so với vừa rồi. Tiếng vó giẫm lên băng gần như rúng động cả ngọn núi. Khối đá bị hàng chục cặp sừng sắc nhọn húc vào liền vỡ vụn. Nàng không kịp né tránh, bị một mảnh đá sắc văng ra cắt trúng cánh tay, máu chảy ròng ròng, vậy bản y phục.

Mạnh Bà ôm cánh tay ngã xuống, chân mày nhíu chặt. Thổ lâu cũng không định để kẻ xâm nhập kịp thở. Đá vụn còn chưa rơi hết xuống đất, chúng đã vòng lại lao về hướng Mạnh Bà. Tới trước mặt nàng, chúng dựng đứng hai chân trước lên như ngựa hoang, định dùng sức đâm bẹp.

Mạnh Bà thấy thế, cố nén đau, dùng hai tay chập lại kết thành thủ ấn, tạo ra kết giới che chắn phía trước, vừa đúng lúc chân trước của bọn thổ lâu đập vào, phát ra âm thanh trầm đục. Hai bên giằng co một lúc, thổ lâu không hề lưu tình, liên tục dùng chân trước đập vào kết giới. Số lượng thổ lâu xông vào càng đông, sắc mặt Mạnh Bà càng lúc càng nhợt nhạt. Không bao lâu sau, khoe miệng đột nhiên rỉ máu. Kết giới rạn nứt như mặt băng vỡ, sắp bị đám vó sắt đâm lên người.

Đúng lúc này, một tiếng huýt du dương truyền đến từ phía chân trời. Mấy chục con thổ lâu lập tức lùi về phía sau, ngoan ngoãn đứng tại chỗ, một bước cũng không dịch chuyển. Cảm xúc phẫn nộ hoàn toàn biến mất. Bây giờ chúng giống hệt một bầy sơn dương hiền lành.

Mạnh Bà còn chưa kịp suy xét xem chuyện gì đang xảy ra, trên trời đột nhiên xuất hiện đôi cánh thật lớn, bay xẹt qua đầu nàng. Cái bóng xám rất to lóe nhanh như tia chớp, không tiếng động, nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất. Một con quái vật an tĩnh đứng trước mặt nàng.

Chính là Anh Chiêu.

Thân trên nam nhân để trần, lưng đeo một cái cung to nặng. Nếu chỉ nhìn phía trên, hẳn là một thanh niên tuấn tú. Nhưng thân thể hẳn từ phần eo trở xuống lại giống như mình ngựa, bốn chân chắc khỏe đứng vững trên đất. Vằn ngựa trên thân lại có chút giống hổ, còn có cả một đôi cánh rất to. Vì có đôi cánh này, hẳn mới có thể tự do bay lượn.

Mạnh Bà biết hẳn. Tên hẳn là Anh Chiêu, phụ trách quản lý tiên thú và thực vật cấp thấp trên núi Côn Luân, bao gồm cả đám thổ lâu.

Anh Chiêu đề phòng nhìn Mạnh Bà, tay đã giương cung nhắm thẳng vào nàng, lạnh lùng hỏi: “Người là ai?”

Mạnh Bà ôm cánh tay vẫn còn chảy máu, đứng lên, bình tĩnh đáp lời hắn: “Ta tên là Mạnh Bà, là người hầm canh bên cầu Nại Hà, dưới đường Hoàng Tuyên.”

Anh Chiêu nhíu mày: “Người hầm canh?” Cung tiễn trong tay hắn vẫn chưa hạ xuống. “Cô đến Côn Luân làm gì?”

“Tìm một thứ.”

“Thứ gì?”

“Hong Liên.”

“Hong Liên?”

“Đúng, hoa đỏ như lửa.”

Anh Chiêu cười nhạt. “Ta ở Côn Luân ngàn vạn năm nay, mỗi tác đất nơi này ta đều quen thuộc, mỗi loài cây ta đều biết qua, chỉ là chưa bao giờ thấy, cũng chưa từng nghe đến Hong Liên mà cô nói.”

“Nó ở trên đỉnh Côn Luân, ta nhất định phải tìm được nó!”

“Trên đỉnh Côn Luân? Vậy càng không thể có, trên đỉnh Côn Luân chỉ có tuyết liên. Hướng chỉ càng lên cao, gió tuyết càng lớn. Mắt có thể nhìn thấy chỉ có tuyết trắng bạt ngàn. Nếu thật sự có Hong Liên đỏ như lửa, làm sao ta lại không biết?”

“Cô tìm nó làm gì?” Anh Chiêu lại hỏi.

Mạnh Bà quay đầu, buồn bã nhìn hắn. “Người biết Bạch Hoa không?”

“Không biết.”

“À không, Bạch Hoa là tên của chàng. Chàng vốn là Bạch Trạch.” Anh Chiêu ngẩn người, cung tiễn trên tay hơi hạ xuống. “Biết, nhưng hắn đã không còn ở Côn Luân lâu lắm rồi.”

“Người biết hắn ở đâu không?”

Anh Chiêu lắc đầu: “Rất lâu trước kia thiên đình cử rất nhiều người đến đây bắt hắn đi. Sau đó nghe nói hắn đã thương rất nhiều thiên binh thiên tướng. Bây giờ ta cũng không biết hắn ở đâu.”

“Người không biết, ta cũng không biết, nhưng có vài người biết. Chỉ cần ta tìm được Hong Liên, bọn họ sẽ nói cho ta biết. Đây chính là lý do ta nhất định phải tìm cho được Hong Liên.”

Anh Chiêu chăm chú nhìn Mạnh Bà, dường như muốn suy đoán xem lời nàng nói là thật hay giả. Cuối cùng, Anh Chiêu tin là vì ánh mắt bi thương kia, trong đó có cả tín niệm kiên cường. Có lẽ đây chính là hy vọng duy nhất của nàng.

Anh Chiêu xếp lại cung tiễn, xua đi đám thổ lâu ở phía sau, rồi nói với Mạnh Bà: “Ta tin lời cô, nhưng Côn Luân tiên sơn, không phải nơi một tiểu thần hầm canh nhỏ nhoi ở địa phủ có thể đến. Rất tiếc ta không thể để cô đi tiếp.”

“Vì sao?” Ánh mắt Mạnh Bà tối lại, cùng lúc đó, vẻ cố chấp lại đồng thời tăng lên. Trong tích tắc, ý nghĩ phải liều mạng xông lên chột lóe trong đầu.

“Trách nhiệm của ta là bảo vệ Côn Luân.” Anh Chiêu ngập ngừng một thoáng, nói thêm: “Trừ phi cô có lý do tốt hơn, ví dụ như ai bảo cô đến đây.”

Mạnh Bà vừa nghe liền hiểu hẳn muốn mở đường cho mình đi qua. Trong lòng không khỏi cảm kích. Nàng nói: “Kiếp trước ta là Giáng sương thần nữ, nay đến Côn Luân tìm Hồng Liên, chính là đáp ứng yêu cầu của Vương Mẫu nương nương.”

Anh Chiêu nghe Mạnh Bà nói như vậy, cảm thấy hơi kinh ngạc. Hắn vốn tưởng nàng chỉ là một tiểu thần nhỏ bé, không ngờ nàng lại là Giáng sương thần nữ trên thiên đình. Tính theo cấp bậc tiên giai, nàng còn cao hơn hẳn một chút. Huống hồ chính Vương Mẫu nương nương bảo nàng tới. Núi Côn Luân vốn là của Vương Mẫu nương nương, có sự đồng ý của ngài, vậy thì dễ dàng rồi.

“Nếu Vương Mẫu nương nương đã đồng ý, Anh Chiêu không ngăn cản làm chi. Hơn nữa, ta còn có thể tiễn cô một đoạn.”

“Thật sao?” Mạnh Bà vô cùng vui mừng. Chỉ cần tiến gần đỉnh Côn Luân thêm một bước, cũng giống như gần người kia thêm một bước.

“Tất nhiên ta không nói dối.”

“Không thể báo đáp.”

Anh Chiêu mỉm cười: “Ngồi lên đây đi, ta chỉ tiện đường mà thôi.”

Mạnh Bà không nói thêm, nghiêng người leo lên lưng hắn. Vó ngựa dậm vài cái trên đất liền tăng tốc chạy đi, nhanh như tên bắn. Được một lúc, đôi cánh lớn trên lưng xòe ra, đón gió bay xuyên qua tầng mây.

Càng lên cao, gió tuyết càng dữ dội. Chưa thấy đỉnh núi đâu, mà tuyết thổi lạnh thấu xương, gió rét rít vù vù qua tai. Phóng mắt nhìn ra xa, ngoài băng tuyết cũng chỉ có băng tuyết. Tựa như cả trời đất đều bị đóng băng trắng xóa, hoàn toàn không có điểm cuối.

Dù được Anh Chiêu che chắn phần lớn, Mạnh Bà vẫn cảm thấy gió tuyết quất vào da thịt vô cùng đau đớn. Giống như đối mặt không phải gió tuyết, mà là đao sắc bén nhọn.

Bay được một lúc lâu, Anh Chiêu mới dừng lại. Mạnh Bà tự giác nhảy xuống từ trên lưng hắn.

“Nơi này chưa phải đỉnh Côn Luân, nhưng ta không thể đi tiếp, nhiều nhất chỉ có thể đưa cô đến đây thôi.” Tiếng gió quá lớn khiến Anh Chiêu gần như gầm lên nhưng âm thanh vẫn bị nuốt chửng. Tuy vậy Mạnh Bà vẫn nghe rất rõ.

“Thế này ta đã vô cùng cảm kích. Đoạn đường còn lại, tự ta sẽ đi tiếp.”

“Thời tiết trên đó thật sự rất khắc nghiệt, ta nghĩ cô không đi được đâu. Nếu bây giờ cô đổi ý, ta có thể đưa cô về.”

Mạnh Bà nhìn hắn, ánh mắt kiên định. “Ta tuyệt đối không hối hận.”

Anh Chiêu cũng nhìn nàng, trả lời: “Vậy tiên tử nhớ bảo trọng!”

“Bảo trọng.”

Anh Chiêu xoay người định rời đi, đột nhiên nhớ tới một việc, vội vàng gọi lại người đang đón gió tuyết đi về phía trước.

“Thần thú trên Côn Luân tuy đông, nhưng có thể xuất hiện từ đoạn này không có bao nhiêu. Sơn thần Lục Ngô có thể nhìn thấu tâm tư mọi người, chắc sẽ không gây khó khăn cho cô. Nhưng cô nhất định phải cẩn thận Giao Nhân. Hắn anh dũng thiện chiến, không cần biết người đến là ai, chỉ cần có người bước vào lãnh địa của hắn, hắn sẽ lập tức giết chết. Cô phải chú ý một chút.”

Những chuyện này Mạnh Bà đều biết, nhưng trong lòng vẫn vô cùng cảm kích. Nàng từ biệt Anh Chiêu lần nữa: “Bảo trọng.”

Anh Chiêu xoay người, vỗ cánh bay xuống núi, nhanh hơn nhiều so với lúc đến đây.

Mạnh Bà cũng quay lại, tiếp tục tiến bước về phía trước. Trong gió tuyết không ngừng gào thét, bước đi vô cùng gian nan, nhưng mỗi một bước đều kiên định như núi. Không lâu sau, bóng dáng Mạnh Bà hoàn toàn biến mất trong màn băng tuyết mù mịt.

Càng lên cao, gió tuyết càng hung hãn, như hàng ngàn lưỡi dao bằng băng ngưng tụ, che lấp con đường phía trước. Côn Luân hoàn toàn là một thế giới băng tuyết. Gió tuyết thét gào năm này sang năm khác, vùi lấp đại địa dưới tầng băng ngàn ngàn vạn vạn năm. Mắt nhìn chỉ thấy một màu tuyết trắng xóa, tai nghe chỉ có tiếng gió bi thương rít gào, trong tâm chỉ có tuyết vọng, cô độc giữa trời đất mênh mông một màu.

Mạnh Bà tự hỏi, rốt cuộc thì tiên nhân bị nhốt ở Côn Luân kia phải yêu sâu đến bao nhiêu mới có thể chịu đựng được cảm giác cô độc, lạnh lẽo cắt da cắt thịt này? Thần tiên có thể thuận gió mà bay, trường sinh bất tử, nhưng thế thì sao? Giữa chốn lẻ loi vô biên vô hạn, có lẽ hoàn toàn tan biết, nguyên thần tuyệt diệt mới là sự giải thoát tốt nhất.

Mạnh Bà không biết mình đã đi bao lâu, nơi này hoàn toàn không có ngày đêm. Nàng chỉ biết mình rất mệt mỏi, mệt đến sắp chết, nhưng không thể dừng

lại. Nàng sợ mình chưa tới được đỉnh núi, kỳ hạn một tháng đã đến. Lúc đầu Mạnh Bà còn lập kết giới quanh người, ngăn cản gió tuyết. Thế nhưng thân thể ngày một rã rời, kết giới cũng mỏng theo, sẽ nhanh chóng bị băng sương đánh vỡ. Mạnh Bà không dám dùng nhiều pháp lực, cuối cùng đành phải bỏ kết giới, cúi người đón gió lạnh, tiếp tục bước đi. Tuyết phủ lên tóc nặng trĩu, mỗi bước chân đều lún thật sâu trên nền tuyết. Gió thổi quá nhanh, chân nàng chưa kịp nhấc ra, đã bị tuyết phủ thêm một lớp. Nhưng khát vọng tìm cho được Hồng Liên không ngừng thôi thúc, giục nàng cứ đi mãi, đi mãi về phía trước.

Mãi đến lúc Mạnh Bà mệt đến mức thật sự không nhấc nổi chân, mới trón sau một tảng đá hơi nhô lên. Nàng co người né gió lạnh, nhắm mắt dưỡng thần, nhưng không dám ngủ. Anh Chiêu đã nói rất hiêm thần thú có thể đến nơi này, không dễ gì chạm mặt nhưng Mạnh Bà không dám lơ lỏng. Hơn nữa nàng cũng sợ mình ngủ rồi sẽ không thể tỉnh lại.

Đội thân thể khỏe hơn một chút, Mạnh Bà mới lắc mình giữ tuyết bám đầy trên người. Mỗi lần rung người là một lần khảo nghiệm ý chí, hai chân đã run lẩy bẩy vì lạnh. Thân thể mỗi mệt không làm nàng khổ sở, khổ sở nhất chính là tâm trạng bất lực và tuyệt vọng.

Phía trước vẫn một màu tuyết trắng xóa. Mạnh Bà biết mình đi nhiều ngày lẩm ròi, nhưng chưa thấy đỉnh núi đâu. Dường như trên đời này chỉ còn mình nàng cô độc đi trên con đường bất tận không có điểm dừng. Mạnh Bà bắt đầu cảm thấy sợ, nàng sợ thật ra núi Côn Luân không có đỉnh cao nhất, sợ không tìm thấy Hồng Liên, sợ không được gặp chàng.

Nội tâm bị dày vò đến cực điểm. Lúc nàng tưởng như không chịu đựng được nữa, Mạnh Bà thấy một vị thần. Đó là sơn thần núi Côn Luân — Lục Ngô.

Thân người hần tựa như mãnh hổ, nhưng lớn hơn mãnh hổ nhiều, phía sau là chín cái đuôi dài. Hần ở rất xa, hình dáng ẩn hiện trong làn mưa tuyết nhưng Mạnh Bà vẫn phát hiện được.

Không đúng, thay vì nói Mạnh Bà phát hiện ra hần, phải nói là hần phát hiện Mạnh Bà trước. Bởi vì nàng không nhìn rõ hình dáng hần nhưng cảm nhận được ánh mắt sắc bén, cảnh giác và đầy sát khí đang nhìn mình. Tuy vậy, thần sắc hung ác đang nhìn theo cái người tự tiện xâm nhập Côn Luân nhanh chóng biến mất, chỉ còn nghiền ngẫm đánh giá. Cuối cùng ngay cả ánh mắt đánh giá cũng không còn. Vị sơn thần này lặng lẽ quay người bỏ đi, biến mất trong gió tuyết mù mịt.

Mạnh Bà thở phào nhẹ nhõm. Vừa nãy nàng chỉ sợ Lục Ngô sẽ chủ động tấn công. Có thể gặp được Lục Ngô ở đây, nhất định là đỉnh núi không còn xa nữa. Cảm giác cô độc, bất lực, và tuyệt vọng nhiều ngày qua tan thành mây khói trong nháy mắt. Khát vọng giúp chân nàng bước nhanh hơn, cảm giác mệt mỏi cũng nhạt đi. Do quá vội vã mà Mạnh Bà bị vấp ngã mấy lần, nhưng nàng lập tức ngòai dậy đi tiếp. Trên gương mặt là niềm vui sướng không thể tả xiết.

Leo được một đoạn dốc gần như thẳng đứng, quang cảnh phía trước cũng dần rõ ràng. Trên đỉnh cái dốc là mặt băng rộng bao la, phẳng như gương, cứng hơn đá. Băng tuyết tích tụ năm này sang năm nọ, không biết đã dày đến mấy ngàn thước. Một tầng sương mù dày đặc lững lờ bao phủ, khí lạnh không ngừng thấm vào xương cốt.

Trên mặt băng bằng phẳng, từng đóa từng đóa tuyết liên trong suốt nở rộ, phủ kín địa vực vô ngần. Nơi này, chính là đỉnh Côn Luân.

Cuối cùng cũng đến. Cuối cùng cũng đến rồi.

Vui sướng chưa được một khắc, thất vọng lại như sóng lớn cuộn cuộn tràn tới. Đúng như lời Anh Chiêu nói, ở một nơi chỉ có tuyết trắng thế này, nếu thật sự có Hồng Liên đỏ lửa thì sao có thể không thấy. Nhưng trên đỉnh Côn Luân, ngoại trừ tuyết liên trong suốt trước mắt, không còn bất cứ màu sắc nào khác.

Tuyết liên là cảnh sắc hiếm hoi của Côn Luân. Rễ của chúng cắm sâu vào tầng băng ngàn thước, vững vàng bám trụ. Từng cánh hoa lay động trong gió lạnh, ngược lại có chút giống biển hoa Bỉ Ngạn bên đường Hoàng Tuyền.

Gió tuyết không ngừng rít gào, bám đầy lên người Mạnh Bà. Xa xa trông lại, Mạnh Bà giống như tuyết nữ bước ra từ giữa biển trắng. Nàng nhắm đôi mắt cay xè, sau đó lặng lẽ mở ra. Trong mắt chứa đầy hy vọng. Nàng sửa sang y phục, một lần nữa cất bước. Mạnh Bà tin, Hồng Liên nhất định ở đâu đó không xa.

Mạnh Bà không phát hiện, bên dưới mặt băng dưới chân nàng, có một bóng đen lớn lặng lẽ bơi qua, rồi biến mất. Đi rồi dừng, dừng rồi đi, lâu đến mức cả thể xác và tinh thần Mạnh Bà đều rã rời. Càng đi về phía trước, tâm trạng nàng càng nặng nề. Đừng nói Hồng Liên, ngay cả bất kỳ vật gì màu đỏ cũng không có. Hiện tại thứ duy nhất có thể giúp nàng gắng gượng chính là hơi thở nhẹ, quen thuộc trên Côn Luân sơn. Đây là nơi Bạch Hoa được sinh ra. Không biết phải trải qua mấy ngàn mấy vạn năm, tu luyện bao lâu mới có thể trưởng thành ở cái nơi lạnh lẽo này. Vì sao thiên đình nhất định không buông tha cho chàng?

Lại thêm bảy ngày nữa trôi qua. Hôm nay là ngày cuối cùng của kỳ hạn một tháng. Nàng đã đi khắp đỉnh Côn Luân, nhưng ngoại trừ tuyết liên thì không còn loài hoa nào khác. Mạnh Bà cứ miệt mài, cẩn thận tìm kiếm, không sót một tác đất. Vậy mà bây giờ chỉ có thể đứng trên đỉnh chót vót, hoang mang nhìn quang cảnh trước mặt. Vách núi đen dựng đứng như bị búa nện vỡ, bên dưới là vực sâu vạn trượng. Mạnh Bà hiểu rõ hơn bất cứ người nào khác, dưới kia không có gì cả. Vùng đất dưới đó đều là nơi nàng đã từng đi qua.

Hai mắt ngân nước, lệ nhanh chóng bị đóng băng. Mắt đau, cả tim cũng đau. Nàng khe khẽ gọi thầm hết lần này đến lần khác: “Bạch Hoa...” Sau đó đột nhiên ngửa mặt lên trời, bắt lực và tuyệt vọng gào lên: “Cuối cùng thì chàng ở đâu!” Tiếng vọng khắc khoải, đau đến xé lòng.

Trả lời nàng, ngoại trừ tiếng gió, chỉ có thỉnh không tĩnh mịch.

Mạnh Bà quỳ sụp bên bờ vực, gương mặt đầm nước mắt. Lòng nàng không thể thừa nhận vì tình mình không đủ sâu mới không tìm thấy Hồng Liên. Nàng tình nguyện dùng nguyên thân chỉ để đổi lấy cơ hội gặp mặt Bạch Hoa một lần, sao có thể nói tình nàng không sâu? Làm sao có thể!

Lặng người ngồi tại chỗ một hồi, dường như Mạnh Bà đột nhiên nghĩ tới chuyện gì đó. Nàng bò dậy, lão đảo chạy thật nhanh đến chỗ đóa tuyết liên gần nhất. Tiên nhân kia có thể dùng máu nhuộm đỏ tuyết liên, vậy nàng cũng có thể!

Mạnh Bà tự cắt một nhát trên lòng bàn tay, vết thương sâu đến tận xương. Máu chảy xuống phủ lên cánh hoa, nhưng sắc đỏ nhanh chóng bị tuyết liên hút mất. Đóa hoa vẫn trắng ngần như cũ. Nàng ấn vào vết thương để máu chảy ra nhiều hơn, nhưng máu vừa chảy xuống lại bị đóa hoa hút hết, không còn chút dấu vết.

Mạnh Bà ngồi xồm trên mặt băng, giữ lấy đóa tuyết liên. Băng tuyết giá rét có thể làm nàng đông cứng, nhưng nàng mặc kệ, kiên trì ngồi đó. Máu trên tay không ngừng nhỏ xuống đóa tuyết liên. Giá lạnh làm vết thương của nàng nhanh chóng bị đông lại, máu ngưng tụ. Mạnh Bà lại cắt lên vết thương đã đông đá, không hề nương tay, như không còn biết đau đớn là gì. Chỉ có thân thể không ngừng run rẩy, vết thương này chồng lên vết thương khác.

Không biết bao lâu sau, môi nàng trắng bệch, lòng bàn tay không còn tiết ra máu được nữa, cho dù dùng lực ấn xuống cũng vậy. Nàng điên cuồng rạch thêm mấy đường cũng không có gì chảy ra. Cả cánh tay tả to, thâm đen vì hoại tử, máu thịt nhầy nhụa, lộ cả xương trắng. Thật ra cánh tay Mạnh Bà đã mất cảm giác từ lâu. Nó như khối băng lạnh buốt, tê cứng. Đến mức như vậy, mà đóa tuyết liên trước mắt vẫn trắng ngần như lúc đầu, như vô vàn bông hoa khác. Cánh hoa lay động chập chờn theo gió lạnh, dường như đang cười nhạo sự bất lực của nàng.

Thời gian không ngừng trôi, qua ngày hôm nay sẽ không còn cơ hội nào nữa. Nghĩ thế, Mạnh Bà lại dùng tay kia tìm lấy thanh kiếm, ra sức cứa lên cánh tay còn lại, đến mức xương bàn tay sắp gãy lìa. Máu chảy xuống, lại bị tuyết liên hấp thụ hết. Chỉ là thấy có máu chảy ra, lòng nàng mới nhẹ nhõm được một chút.

Đôi môi tái nhợt, cả người gần như bị băng tuyết bao trùm, tứ chi lạnh ngắt, đông cứng, đồng loạt tuyên bố thân thể nàng đã đến cực hạn. Nếu còn tiếp tục như thế, dù nàng có tế sống nguyên thân của mình thì có lẽ đóa tuyết liên kia vẫn là tuyết liên, sẽ không bao giờ biến thành Hồng Liên như lửa.

Trong không khí tràn ngập hơi thở nhẹ nhàng, mỏng manh của Bạch Hoa, lại càng làm cho Mạnh Bà đau đớn không thôi, máu từ bàn tay rỏ xuống cũng sắp hết.

Đúng lúc này, một bóng ma to lớn từ dưới lớp băng ngàn thước, lặng im đến gần sau lưng nàng. Nó đột nhiên phá băng xông ra, khí thể rung chuyển đất trời.

Trong tiếng gầm dài, hàng vạn viên đá xoay tròn bắn ra theo con sóng lớn, đánh vào Mạnh Bà làm nàng văng ra xa hơn mười trượng, đập vào một tảng đá khổng lồ. Nàng phun ra một ngụm máu, không còn chút sức lực nào để phản kích.

Cùng với tiếng gầm như rồng ngâm, một con giao long màu xanh vọt lên, lượn vòng mấy lần trên không rồi lao xuống mặt băng lạnh giá, lại khơi dậy sóng to gió lớn. Lúc nó đáp xuống, một vầng sáng đỏ tỏa ra. Trong nháy mắt, một bóng người đi tới trước mặt Mạnh Bà đang hấp hối.

*Giao long: một loài thủy quái trong truyền thuyết, trông giống rồng nhưng không phải rồng, chuyên gây phong ba trên biển cả và sông ngòi. Có sách dịch là thường luồng.

Hắn mặc áo giáp, phủ kín bằng vây và vảy đỏ như vảy cá. Tay cầm trường thương xương cá, ánh mắt sắc bén, băng lãnh. Không còn nghi ngờ gì, hắn chính là một chiến sĩ trời sinh.

Giao Nhân lạnh lùng nhìn người tự tiện xâm nhập trước mặt hắn. Tuy toàn thân nàng tản ra tử khí, không có chút cảm giác nguy hiểm, nhưng Giao Nhân không vì thế mà lơ đãng. Bản tính cảnh giác trời sinh giúp Giao Nhân trăm trận trăm thắng. Sở trường ưu tú nhất của hắn chính là ẩn nấp mai phục. Xét về lực công kích, Giao Nhân không phải là mạnh nhất, nhưng một khi có người xâm nhập, hắn sẽ nấp ở một nơi bí mật gần đó, lặng lẽ quan sát tìm cho ra nhược điểm của đối thủ, đợi đến khi ý thức phòng ngự của kẻ địch rơi xuống mức thấp nhất. Quá trình có thể mất vài ngày, hoặc vài tháng. Giao Nhân là thần thú có tính nhẫn nại cao nhất trên đời. Thậm chí có khi phải ẩn nấp vài năm liền, hắn cũng không tiếc. Một khi đã công kích, hắn sẽ nhanh chóng đạt thắng lợi.

Nguyên thần Mạnh Bà bị con sóng đánh vào, xuất hiện vết nứt. Đau đớn cuộn trào trong lồng ngực làm nàng gần như không gượng dậy nổi. Nàng chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra, một thân ảnh đã đứng trước mặt nàng, là Giao Nhân. Chỉ trong một thời gian ngắn, vậy mà nàng đã quên đi sự tồn tại của hắn.

Đóa tuyết liên nàng bảo vệ không biết đã bị thổi bay đi đâu. Có lẽ cả hoa, cả thân cây đều bị hủy rồi. Mạnh Bà cười khổ, vừa cười mà nước mắt vừa rơi, vô cùng bi thương.

Nàng ngẩng đầu nhìn Giao Nhân, đột ngột hỏi một câu: “Ồ Côn Luân, có hay không có Hồng Liên?”

Thật là kẻ xâm nhập kỳ lạ, Giao Nhân nghĩ. Thế nhưng hắn vẫn trả lời nàng: “Không có.”

Mạnh Bà nhìn hấn, xong lại ngược lên nhìn trời, hỏi: “Người muốn giết ta phải không?”

Giao Nhân giờ trường thương lên, nhắm thẳng vào đầu nàng: “Phải.”

“Vậy phiền người hãy đâm ngay chỗ này. Đây là vị trí nguyên thân của ta.” Mạnh Bà chỉ vào tim mình, “Nơi này rất đau, thật sự rất đau... Ta không thể tiếp tục chịu đựng được nữa. Mấy ngàn năm qua, đã đủ lắm rồi...” Nếu không bao giờ có thể gặp chàng, thì giữ ý niệm muốn sống khiến người ta không thể chịu nổi này để làm gì?

“Đừng để ta có cơ hội sống sót, làm phiền người...” Mạnh Bà nói xong, mệt mỏi cúi người xuống. Kiên trì và tín niệm giờ phút này toàn bộ đều tiêu tán, đôi mắt trống rỗng.

Thật là một kẻ địch kỳ quái, Giao Nhân lại thâm nghĩ.

Cho dù như thế, Giao Nhân vẫn không muốn khinh địch. Lúc trước chỉ một lần chủ quan đã khiến hấn ném đủ. Hấn đã thề vĩnh viễn sẽ không khinh địch lần nữa.

Giao Nhân nhìn cái người khăng khăng tìm lấy cái chết. Hấn ném ra dải lụa đỏ tươi, trói chặt thân thể Mạnh Bà trong nháy mắt, khiến nàng không cách nào nhúc nhích. Giao Nhân lao xuống dưới mặt băng, dải lụa chắc chắn kia cũng kéo nàng xuống nước.

Vừa vào trong nước, hai chân Giao Nhân lập tức biến thành đuôi cá linh hoạt, bơi thoăn thoắt xuống đáy hồ.

Dòng nước băng giá, lạnh thấu xương bao trùm lấy Mạnh Bà trong tích tắc. Cảm giác nghẹt thở ùn ùn kéo đến, cả người lại không thể động đậy. Thế nhưng, nàng không muốn phản kháng.

Giao Nhân nhanh nhẹn bơi về phía Mạnh Bà. Một tay giờ lên bóp chặt lấy cổ nàng, tay còn lại dùng trường thương xuyên cá cắm phập vào ngực Mạnh Bà, xuyên qua thân thể hư nhược.

Trường thương vừa rút ra, máu chảy lênh láng, nhuộm đỏ băng đá xung quanh. Giao Nhân cũng thu lại dải lụa đỏ. Chắc chắn sau đợt tấn công này, nàng không thể sống nổi. Vậy thì hấn cần gì phải trối.

Nguyên thân bị đâm vỡ vô cùng đau đớn, thân thể Mạnh Bà không ngừng gãy dựa kịch liệt. Máu trào ra nhanh hơn, thống khổ không nói nên lời. Cái đau này sẽ kéo dài đến khi nào máu trong người nàng cạn hết mới thôi. Kim quang trong lồng ngực Mạnh Bà tản ra, lấp lánh như ánh sao. Đó là nguyên thân của nàng. Giọt máu cuối cùng chảy hết, chính là lúc nguyên thân tiêu tan.

Mạnh Bà không ngờ trong người mình còn nhiều máu đến vậy, như thế sẽ chảy mãi không ngừng. Nàng chịu đựng cơn đau giày xéo, nhìn ngực mình đẫm

máu. Thân thể ngày càng lả đi, chìm xuống đáy hồ. Tất cả đã chấm dứt. Không ai biết được, thì ra kết cục chính là thế này.

Mạnh Bà vô lực nhìn ra xa, trong tầm mắt mông lung chỉ có làn nước xanh xanh. Mặt nước bao phủ bởi một tầng băng trong suốt. Nàng nhìn thấy rễ tuyết liên cắm sâu vào mặt băng, dài gấp ngàn lần chiều cao thân hoa. Chỉ có xuyên qua mặt băng, cắm rễ vào trong nước mới mong hấp thụ được chút dinh dưỡng hiếm hoi. Mạnh Bà còn thấy máu và nguyên thần của mình như có sinh mệnh, trôi bồng bềnh về phía trước, bị rễ tuyết liên hút hết. Máu nhuộm đỏ rễ tuyết liên, từ từ lan lên trên. Qua tầng băng trong suốt như một sợi tơ máu, cuối cùng nhuộm đỏ một đóa tuyết liên.

Đóa hoa như lửa không ngừng lay động, rực rỡ sáng chói trong gió tuyết.

Nước mắt lại chảy ra, lẫn vào băng đá xung quanh.

Hồng Liên như hóa, thì ra chính là hấp thụ nguyên thần tiên nhân mà thành.

Thân thể Mạnh Bà từ từ chìm xuống đáy nước. Nàng đau đớn vươn tay về phía đóa Hồng Liên càng lúc càng xa xôi kia, nhưng không bắt được gì cả. Một mối mạnh hơn cả sóng trào, nhanh chóng bao phủ ý thức Mạnh Bà, chỉ một khắc nữa, nàng sẽ vĩnh viễn không bao giờ tỉnh lại.

Mạnh Bà mấp máy môi, nhưng dòng nước băng giá xung quanh khiến nàng không phát ra được âm thanh nào. Nếu cẩn thận quan sát, sẽ dễ dàng nhận ra chính là hai chữ: “Bạch Hoa...”

Lúc ý thức nàng sắp sụp đổ, đột nhiên trên đỉnh Côn Luân phát quang tỏa sáng muôn trọng, xuyên qua tầng băng ngàn thước, như hàng vạn sợi tơ vàng óng ánh bao lấy Mạnh Bà. Bên tai như có thanh âm phạn xướng (*), băng đá xung quanh trở nên ấm áp như mùa xuân.

*Thanh âm phạn xướng: bài ca Phật hát bằng tiếng Phạn.

Phật quang càng lúc càng sáng ngời, Mạnh Bà nhắm mắt theo bản năng, lúc mở mắt ra, mới nhận ra mình đã ở Tây phương cực lạc.

Tây phương cực lạc, còn gọi là Sa Bà thế giới, là vùng đất của hơn mười triệu đức Phật. Ngay cả tiên nhân muốn đến nơi này cũng phải được Tây phương Tam thánh dẫn đường, sao mình có thể ở đây? Chỉ thấy vạn dặm mây trôi lững lờ, hồng quang khắp trời, nghìn Phật nhắm mắt, bất luận dáng vẻ. Tu cho tâm tĩnh, về với bản chất, hướng thiện thành chính quả. Không sinh không tử, không tăng không giảm. Sông dài mờ mịt, đến đi tùy thời. Linh xà tiên lộ, lui tới không dứt. Nóng lạnh bất xâm, không có ngày tháng.

Như Lai Phật Tỏ ngồi trên đài sen, hào quang tỏa sáng vạn trọng.

Mạnh Bà đứng dậy, quỳ xuống mới phát hiện ra thương thế trên người đã khỏi hẳn, nguyên thần cũng bình yên vô sự.

Phật Tỏ mở mắt, hỏi nàng: “Chắc ngươi vẫn còn nhớ, ngươi là ai?” Thanh âm xa xăm vang vọng, như truyền đến từ nơi chân trời.

Mạnh Bà không biết vì sao Phật Tổ lại hỏi vậy. Trên đời này còn có chuyện gì mà Như Lai Phật Tổ không biết sao? Nhưng Mạnh Bà vẫn cúi đầu đáp: “Hỏi Phật Tổ, tiểu thần vốn là Thanh Nữ trên thiên đình, sau bị phạt hạ phàm. Cha mẹ ở trần gian đặt tên cho thần là ‘Mạnh Hoa Khai’. Nay thần là một người hầm canh bên cầu Nại Hà.”

Phật Tổ lại hỏi: “Vậy trước khi thành tiên, ngươi còn nhớ không?”

Mạnh Bà cố nhớ lại, mới phát hiện nàng không còn chút ấn tượng nào về quãng thời gian trước khi mình thành tiên, liền lắc đầu: “Lúc tiểu thần là Thanh Nữ, đã ở thiên đình ngàn vạn năm. Sự tình lúc còn ở thế gian thật sự thần đã quên, chỉ còn nhớ khi đó mình một lòng thành tiên.”

Phật Tổ lại hỏi: “Thành tiên rồi thì sao?”

Mạnh Bà ngẩng đầu nhìn Như Lai Phật Tổ, đáp: “Thành tiên rồi, thần được thăng làm Giáng sương thần nữ. Vì nhân gian, vì thiên giới giáng xuống sương tuyết. Nhưng ngàn ngàn vạn vạn năm qua đi, tâm lại trống rỗng. Thần không biết vì sao mình phải thành tiên, thành tiên xong lại không biết nên làm gì. Cho đến ngày thần nhìn thấy Bạch Trạch, lại cảm thấy chàng có thể giải đáp khúc mắc trong lòng, bỗng nhiên tiên niệm tiêu tán, lòng phàm rung động. Không nhẫn tâm để chàng chịu tra tấn như thế, mới tự ý thả chàng đi.”

Phật Tổ nói: “Trong cõi vô thường, không sinh không tử, không đục không trong, không tăng không giảm. Hết thấy đã có phạt pháp, như ảo ảnh, như bọt nước, như bóng mây, nên nhìn nhận như vậy. Nhân ngày trước tất thành quả của hôm nay, tất cả đều có định số.”

Mạnh Bà ngây ngốc: “Không biết vì sao Phật Tổ lại nói với thần những Phật thuyết này?”

Phật Tổ niệm một câu kinh, sau đó nói với Mạnh Bà: “Rồi ngươi sẽ rõ, nhưng không phải bây giờ. Trong lòng ngươi có chấp niệm, Phật ngôn ngươi nghe tất sẽ không hiểu. Ngươi đã tìm ra Hồng Liên, vậy ta đáp ứng yêu cầu của ngươi, nói cho ngươi biết tung tích của Bạch Trạch kia.”

Mạnh Bà nghe xong, khước mắt ươn ướt, vội vàng cung kính bái lạy: “Tạ Phật Tổ.”

Tuy nhiên Phật Tổ không nói chính xác Bạch Trạch đang bị giam giữ ở đâu, chỉ nói: “Nơi đó không có khởi đầu, cũng không có kết thúc. Cách ngươi gần, nhưng cũng cách ngươi xa. Bước một bước hay chia cách vạn dặm, chỉ trong một ý niệm của ngươi mà thôi.”

Phật Tổ nói xong, Mạnh Bà nghe như tiếng sấm vang bên tai. Nàng đột nhiên nhớ đến thanh âm đáng thương ở chốn địa ngục, bỗng nhiên tỉnh ngộ.

Mạnh Bà run run hỏi Phật Tổ: “Bạch Hoa... cho tới bây giờ, có phải chưa từng rời xa thần?”

Phật Tổ lại niệm một câu kinh Phật. “Xem ra lòng ngươi đã tỏ.”

Mạnh Bà đứng lên, hai mắt mông lung đăm lẹ. Ngay cả một câu xin phép lui ra cũng không thể nói, xoay người bước đi.

Đợi nàng đi rồi, Quan Âm Đại Sĩ tay cầm thủy bình, đứng cạnh hỏi Phật Tổ: “Nhu vậy có được không? Tình căn nàng còn chưa dứt, vẫn chấp mê bất ngộ.”

*Tình căn chưa dứt, chấp mê bất ngộ: rẽ tình chưa dứt, u mê không tỉnh ngộ.

Phật Tổ trả lời: “Tất cả đều có duyên pháp.”

Hoa bên đường Hoàng Tuyên vẫn nở rục rờ. Biển hoa lay động chập chờn theo gió, huyết sắc như lửa đỏ, mê hoặc lòng người. Dưới cầu Nại Hà vẫn là nước sông Vong Xuyên đen kịt. Trăm quý giữa sông than khóc không thể lên bờ. Lúc trước cuồn đại bao nhiêu, bây giờ cũng đã quên hết, đã quên phải đợi người kia. Qua phủ Phán Quan, qua Diêm Vương điện, Mạnh Bà đi đến đâu, quỷ soa đều đứng dậy tiếp đón đến đó. Nhưng nàng không hề nghe thấy, bước chân càng lúc càng nhanh, cuối cùng tất tả chạy đi, ngay cả Bạch Vô Thường cũng không ngăn được nàng.

Đến nơi sâu nhất trong địa phủ, trước mặt là bóng đen mù mịt như một bức màn. Bên trong phảng phất truyền ra âm thanh nỉ non, chỉ chực bị gió thổi tan, vô cùng đáng thương. Thanh âm chỉ có nàng mới có thể nghe thấy. Âm thanh này, nàng đã nghe mấy nghìn năm. Vì sao lúc ấy mình không nhớ ra? Vì sao lại không nhớ ra!?

Bao nhiêu năm trước, bản thân đã từng đưa một tay vào trong, muốn xem cuối cùng trong đó có gì, lại sợ hãi rút tay về. Nếu lúc đó mình không sợ hãi, không do dự, có phải bây giờ mọi chuyện đã khác? Nhưng liệu lúc đó mình có thể nhớ ra chàng không?

Bạch Hoa, hóa ra chàng ở đây. Chàng luôn luôn ở đây, chưa bao giờ rời xa...

Mạnh Bà đưa tay về phía trước, cánh tay lập tức biến mất trong bóng tối. Bên trong là thứ gì đang đợi? Nàng không biết, chỉ là lần này, nàng sẽ không sợ hãi, không do dự, mặc kệ bên trong là núi đao biển lửa, hay A Tỳ luyện ngục.

Mạnh Bà nhắm hai mắt, nhẹ nhàng gọi: “Bạch Hoa, ta tới tìm chàng.” Chân bước về phía trước, cả người liền bị bóng đêm nuốt chửng.